

Komiteen konstaterede ved sin gennemgang af det forelagte rapportmateriale, at det samlede antal indregistrerede ratifikationer af de hidtil vedtagne 128 konventioner nu var nået op på ca. 3.500. Detaljerede rapporter fra medlemstaterne vedrørende deres gennemførelse af forpligtelser i henhold til ratificerede konventioner var modtaget i 1.468 tilfælde, svarende til en rapporteringsprocent på godt 89, eller stort set til den siden 1960 konstaterede rapporteringsprocent.

I overensstemmelse med sædvanlig procedure i komiteen indkaldtes regeringsrepræsentanter fra en række medlemslande til afgivelse af supplerende oplysninger vedrørende de modtagne rapporter. På grundlag af den foretagne gennemgang af rapporter, bemærkningerne fra ekspertkomiteen og de for komiteen aflagte supplerende redegørelser afgav konferencekomiteen til forelæggelse for konferencen en samlet rapport, og fremhævede heri en række tilfælde, hvor forholdene i det enkelte land efter komiteens opfattelse strider mod de konventioner, landet har ratificeret. Opregningen af sådanne brud på forpligtelserne over for organisationen er gradueret i forskellige klasser. Denne rubricering i en speciel liste har ingen juridisk konsekvens for vedkommende medlemsland, men har erfaringsmæssig en betydelig moralsk effekt, idet medlemslandene til det yderste bestræber sig for at undgå at blive placeret her og — hvis det ikke har kunnet undgås — for snarest at søge forholdet bragt i orden.

Som særligt emne i sin rapport beskæftigede komiteen sig med de 17 fundamentale konventioner og henstillinger, man i 50-året fra ILOs tilblivelse havde indhentet oplysning om uden for den sædvanlige rapporteringsturnus. Det drejede sig om konventioner vedrørende menneskerettigheder, som konvention nr. 87 af 1948 om foreningsfrihed og retten til at organisere sig og konvention nr. 98 fra 1949 om retten til at organisere sig og føre kollektive forhandlinger samt konventionerne om tvangsarbejde, om forskelsbehandling og om ligeløn. Alle disse konventioner er ratificeret af Danmark. Det konstateredes at ca. 80 af ILOs 121 medlemstater havde ratificeret disse konventioner. Konvention nr. 81 af 1947 om arbejdstilsyn inden for industri og han-

del, der ligeledes er ratificeret af Danmark, er ratificeret af 70 medlemstater, mens den vigtige konvention om beskæftigelsespolitik, nr. 122 af 1964, der endnu ikke er ratificeret af Danmark, er ratificeret af 49 lande. De fra landene indkomne besvarelser redegjorde for de forhold, der hidtil havde forhindret ratifikation og indeholdt i øvrigt i vidt omfang oplysninger om bestræbelser for at søge konventionerne gennemført. Komiteen noterede med tilfredshed, at den skete rapportering havde været en spore for de enkelte lande til at tage ratifikationsspørgsmålet op til fornyet behandling samt at den skete gennemgang af besvarelserne i ekspertkomiteen havde tilført overvejelserne om ratifikation nyt materiale, idet mange formodede ratifikationshindringer ikke burde tillægges den vægt, som medlemslandene selv antog.

Komiteen kunne endvidere med tilfredshed konstatere at den omstændighed at et medlemsland ikke var i stand til at ratificere en given konvention ikke var til hinder for, at medlemslandet til stadighed havde konventionens mål for øje og gradvis søgte at tilpasse sin lovgivning og praksis hertil.

4. Arbejdstilsyn i landbruget.

(2. behandling).

Ved 1. behandling på arbejdskonferencen 1968, hvorom henvises til sidste års beretning, blev om emnet vedtaget konklusioner, hvis tekst med tilhørende forslag til en konvention og en henstilling samt mødereferat sendtes til udtalelse i medlemslandene. Af de 53 regeringer, der svarede, godtog 29 de foreliggende forslag uændret, mens 24 havde kommentarer. Disse kommentarer, og de ændringer som de havde givet arbejdsbureauet anledning til, var samlet i en ny rapport (Report IV (2)), som indeholdt bureauets endelige forslag til konventions- og henstillingstekst.

Komiteen var enig i at lægge bureau-rapporterne til grund for arbejdet. Der var bred tilslutning til, at vedtagelsen af en international standard for arbejdstilsyn i landbruget ville bidrage væsentligt til at forbedre vilkårene for landbrugsarbejdere.

Synspunkterne med hensyn til formen for en international standard var mindre